ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Τοῦ HUGH CONWAY

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Παυλίνα ἀκολούθησε τὴν ὁδὸ Βαλπὸλ καὶ χωρὶς νὰ διττάση ἔστριψε στὸν πρῶτο δρόμο ποὺ βρέθηκε μπροστά της. Θὰ διανύσαμε ἔτσι μισὸ χιλιόμετρο. Ὕστερα ἔπῆρε ἕνα ἄλλο δρόμο, στοῦ ὁποίου τὴ μέση στάθηκε, μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι τρίπατο. Ἕνα σπίτι ποῦμοιαζε πολὺ μὲ τὸ δικό μου μὲ μόνη τὴ διαφορά, ὅτι τὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν ἀκατοίκητο, ὅπως κατάλαβα. Κάτ' ἀπ' τὰ σκονισμένα παράθυρά του ὑπῆρχε ἡ ἐπιγραφή: «Ἐνοικιάζεται». Ποιὸς τάχα μυστηριώδης λόγος εἶχε ὁδηγήσει τὴν Παυλίνα πρὸς τὸ ἔρημο αὐτὸ σπίτι; Μήτως μέσα σ' αὐτὸ εἶχε ζήσει ἄλλοτε; Ξαναγεννιόταν τάχα κάποια μακρυνὴ ἀνάμνηση στὸ φτωχὸ μυαλό της;

Προχώρησε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν πόρτα καὶ ἀκούμπησε ἐπάνω τὸ χέρι της, σὰ νὰ περίμενε ὅτι ἔτσι θἄνοιγε ἡ πόρτα μόνη της.

— Παυλίνα, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπα, ἂς γυρίσουμε τώρα στὸ σπίτι μας. Εἶνε πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ μποῦμε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Αὔριο ἂν θέλῃς, ἐρχόμαστε πάλι.

Ἐκείνη ὅμως δὲν μοῦ ἀπάντησε καὶ ἐξακολούθησε νὰ κρατᾶ τὴν ἴδια στάση. Τὴν ἔπιασα ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ προσπάθησα μὲ τρυφερότητα νὰ τὴν ἀπομακρύνω. Ἀλλὰ ἐκείνη ἀντιστάθηκε μὲ μιὰ δύναμη ποὺ δὲ φανταζόμουν ποτὲ ὅτι θὰ εἶχε. Ὅποιος κι' ἂν ἦταν ὁ σκοπός της ἤτανε φανερὸ πὼς δὲ θὰ τὸν πετύχαινε παρὰ μόνο περνῶντας τὴν πόρτα αὐτή.

Ἔρριξα μιὰ ματιὰ ὁλόγυρά μου, ἀναρωτῶντας τὸν ἑαυτό μου ἂν δὲν ἔπρεπε νὰ φωνάξω κανένα ἀμάξι καὶ νὰ βάλω μέσα διὰ τῆς βίας, ἢ ἂν δὲν ἦταν προτιμώτερο νὰ τὴν ἀφήσω ἐκεῖ ὥσπου ἡ ἴδια νὰ παραιτηθῆ τοῦ σκοποῦ της. Ἐνῷ βρισκόμουν στὸ δίλημμα αὐτὸ μοῦ ἦρθε ἄξαφνα μιὰ ἰδέα. Κάποτε ἄλλοτε στὸ παρελθὸν εἶχα ἀνοίξει μὲ τὸ π α σ π α ρ τ ο ῦ μου τὴν πόρτα ἑνὸς ξένου σπιτιοῦ. Ἴσως καὶ τώρα μποροῦσε νὰ γίνῃ τὸ ἴδιο. Ἤξερα, ὅτι τὰ ἀκατοίκητα σπίτια εἶνε συχνὰ εἴτε ἀπὸ ἀμέλεια, εἴτε γιὰ εὐκολία, κλειδωμένα μόνο μὲ λουκέτο. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλωστε κανεὶς λόγος νὰ μὴ δοκιμάσω. Ἔβγαλα τὸ κλειδὶ ποὺ εἶχα χρησιμοποιήσει τὴν τραγικὴ ἐκείνη νύχτα ποὺ σᾶς ἀφηγήθηκα στὴν ἀρχή, τὸ ἔβαλα στὴν κλειδωνιὰ καὶ ἄξαφνα εἶδα τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ. Τότε μ' ἀνατριχίλα φρίκης πέρασε ὅλο μου τὸ κορμὶ γιατὶ κατάλαβα ἀμέσως πὼς δὲ ἠμποροῦσε νὰ εἶνε μιὰ ἁπλῆ σύμπτωσις.

Ἡ Παυλίνα πήγαινε μπροστά...

Ἡ Παυλίνα χωρὶς νὰ πῇ οὔτε λέξη, οὔτε νὰ ξαφνιασθῆ κάν, προχώρησε μεσ' στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ. Ἀφοῦ ἔκλεισα τὴν πόρτα πίσω μας, τὴν ἀκολούθησα καὶ βρέθηκα σ' ἕνα ἀπόλυτο σκοτάδι. Ἄκουσα μπροστά μου τὸ γρήγορο καὶ ἐλαφρὸ βῆμα της καὶ κατόπι τὴν εἶδα ν' ἀνεβαίνῃ τὴ σκάλα. Ἔπειτα τὴν ἄκουσα ν' ἀνοίγῃ μιὰ πόρτα καὶ τότε μονάχα ξαναβρῆκα ἀρκετὴ ἑτοιμότητα πνεύματος, ὥστε ν' ἀναγκάσω τὰ πόδια μου νὰ προχωρήσουν. Αἰσθανόμουν τὸ αἷμα μου νὰ παγώνῃ, ἐνῶ πατοῦσα στὸ πρῶτο σκαλοπάτι. Τὸ σκοτάδι ἤτανε βαθὺ κ' ἐν τούτοις παραδόξως προχωροῦσα μ' εὐκολία. Μὰ γιατὶ νὰ μὴν προχωρῶ μ' εὐκολία ἀφοῦ ἤξερα τόσο καλὰ τὸ μέρος. Εἶχα βρεθεῖ ἐκεῖ κι' ἄλλη μιὰ φορά, ὅταν ἤμουν τυφλός... Ναί, ναί τὴν τραγικὴ ἐκείνη νύχτα τῆς δολοφονίας εἶχα βρεθεῖ στὸ ἴδιο αὐτὸ σπίτι!

Ἡ ἀλήθεια παρουσιάστηκε ἄξιφνα στὰ μάτια μου. Ἦταν τὸ ἴδιο ἐκεῖνο σπίτι ὅπου κατὰ λάθος εἶχα μτεῖ πρὸ τριετίας. Ἀνέβαινα τὴν ἴδια σκάλα καὶ σὲ λίγο θὰ βρισκόμουν στὴν ἴδια κάμαρη ὅπου εἶχε συντελεσθεῖ τὸ ἔγκλημα. Θὰ ἔβλεπα πιὰ μὲ τὰ μάτια — γιατὶ τότε ἤμουν τυφλὸς — τὸν τόπο ὅπου, ἀνίκανος νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτό μου, λίγο ἔλειψε νὰ δολοφονηθῶ κ' ἐγώ.

Μὰ ἡ Παυλίνα τί ἐγύρευε σ' αὐτὸ τὸ μέρος;

Ἔβγαλα τὰ σπίρτα μου ἀπ' τὴν τσέπη καὶ ἄναψα ἕνα. Τότε ξεχώρισα τὸ ἴδιο δωμάτιο στὸ ὁποῖο εἶχα μπεῖ κι' ἀπ' ὅπου λίγο ἔλειψε νὰ μὴν ξαναβγῶ.

Τὸ πρῶτο βλέμμα μου τὸ ἔριξα γιὰ νὰ βρῶ τὴν Παυλίνα. Στεκότανε ἐκεῖ ὄρθια, μὲ τὸ κεφάλι της χωμένο στὰ χέρια της. Ἀπὸ τὴν ἔκφρασή της καταλάβαινα ὅτι μιὰ πάλη γινότανε μέσα της ποὺ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ἐξωτερικευθῆ.

Τὸ σπίρτο μου κάηκε ὡς τὸ τέλος κι' ἀναγκάσθηκα νἀνάψω ἕνα ἄλλο. Συγχρόνως κοίταξα γύρω μήπως εὕρισκα κανένα ἄλλο μέσο γιὰ νἄχω σταθερώτερο φῶς. Ἕνα μισὸ σπαρματσέτο βρισκόταν ἀπάνω στὸ τζάκι.

Ἡ Παυλίνα ἐξακολουθοῦσε νὰ τηρῇ τὴν ἴδια στάση καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ἡ ἀναπνοή της γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ γρήγορα. Τὰ δάχτυλά της ἐτεριφέροντο σπασμωδικὰ γύρω ἀπὸ τοὺς κροτάφους της, σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ κάτι. Δὲν μποροῦσα πορὰ νὰ περιμένω.

Βρισκόμαστε σ' ἕνα δωμάτιο μέτρια ἐπιπλωμένο. Φαίνεται πὼς ἦταν ξενοίκιαστο ἀπὸ καιρὸ γιατὶ τὰ ἔπιπλα ἦταν γεμάτα σκόνη. Θυμήθηκα τὴ γωνιὰ ὅπου μὲ εἶχαν πετάξει οἱ δολοφόνοι. Εἶδα τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν τὸ πτῶμα ἀπάνω στὸ ὁποῖο εἶχα σκοντάψει καὶ ἀνατρίχιασα. Στὸ βάθος τῆς αἰθούσης ἦταν μιὰ πόρτα πίσω ἀπ' τὴν ὁποία εἶχα ἀκούσει τὶς σπαραχτικὲς κραυγές. Τὴν ἄνοιξα δυνατὰ καί, ὑψώνοντας τὸ κερί, εἶδα ἕνα δωμάτιο ποὺ ἔμοιαζε πολὺ μ' αὐτὸ ποὺ βρισκόμαστε, μονάχα ποὺ βρισκόταν σ' αὐτὸ ἕνα πιάνο. Ἦταν τὸ ἴδιο ἀσφαλῶς τοῦ ὁποίου οἱ μελωδίες μπερδέφτηκαν ἐκεῖνο τὸ βράδι μὲ τὶς κραυγὲς τῆς ἀγωνίας.

Ποιὰ ἔμπνευσις μοῦ ἦρθε τότε: Ὑπὸ ποίαν ἐπίδρασιν ἐνήργησα; Δὲν τὸ κατάλαβα αὐτὸ ποτέ. Ἄφησα τὸ κερὶ καὶ μπῆκα μέσα στὸ δωμάτιο. Σήκωσα τὸ σκονισμένο σκέπασμα τοῦ πιάνου καὶ ἄγγιξα μὲ τὰ δάχτυλά μου τὰ πλῆκτρα του. Χωρὶς ἄλλο, οἱ τραγικὲς ἀναμνήσεις ποὺ εἶχαν ξυπνήσει μέσα μου, μ' ἔκαναν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, νὰ παίξω τὶς πρῶτες νότες τοῦ ἴδιου ἐκείνου κομματιοῦ, ποὺ εἶχα ἀκούσει προσεχτικὰ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο τὸ βράδυ, συνοδευόμενο ἀπὸ τὴ γοητευτικὴ φωνὴ τῆς γυναικός. Καθὼς ἔπαιζα, κοίταζα στὸ ἄλλο δωμάτιο τὴν Παυλίνα.

Ἕνας νευρικὸς κλονισμὸς τὴν ἐτίναξε ὁλόκληρη. Ἔστρεψε τὸ κεφάλι της καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος μου. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ ἔκφρασι τέτοια, ὥστε, καθὼς ἀπομακρυνόμουν ἀπὸ τὸ πιάνο, ἀναρωτώμουν μὲ ἀγωνία τί ἔμελλε νὰ συμβῆ.

Τὸ ἐπανωφόρι ποὺ τὴν σκέπαζε εἶχε πέσει κάτω. Κάθησε στὸ κάθισμα τοῦ πιάνου καὶ ἀκούμπησε τὰ δάχτυλά της ἐπάνω στὰ πλῆκτρα. Ἄρχισε τότε νὰ παίζῃ τὸ πρελούντιο τοῦ ἴδιου κομματιοῦ τοῦ ὁποίου ἐγὼ εἶχα παίξει τὶς πρῶτες νότες.

Ἤμουν κατάπληκτος. Ποτὲ ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν εἶχε δείξει τὸ παραμικρὸ γοῦστο γιὰ τὴ μουσική. Μὰ ἔξαφνα κατάλαβα τόσο καλὰ σὰ νὰ μοῦ τὸ εἶχαν πῆ ἀπὸ πρίν... ναί, εἶχα καταλάβει τί ἔμελλε νὰ συμβῆ.

Ἤμουν βέβαιος, ὅτι σὲ μιὰ ὡρισμένη στιγμὴ ἡ φωνὴ τῆς Παυλίνας θὰ ἑνωνόταν μὲ τοὺς ἤχους τοῦ πιάνου, ὅτι θἄκουγα τὴ γυναίκα μου νὰ τραγουδᾶῃ θαυμάσια μὲ μιὰ φωνὴ συγκρατημένη ὅπως τὴ μοιραία ἐκείνη νύχτα... Καὶ τὴν ἄκουσα πράγματι... Ἔπειτα περίμενα ἀσθμαίνοντας τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ σταματοῦσε ἄξαφνα καὶ ἀπότομα τὸ τραγοῦδι της... Καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὸ σταματήσῃ καὶ νὰ ὁρμήσῃ ἐμπρὸς κάνοντας ἕνα κίνημα τρέλλας καὶ βγάζοντας μιὰ κραυγὴ φρίκης!... Ὅπως γιὰ κείνην ἔτσι καὶ γιὰ μένα, τὰ γεγονότα τῆς τρομερῆς ἐκείνης νύχτας εἶχαν ξαναγίνει παρόντα. Ἡ Παυλίνα εἶχε ξαναγυρίσει στὸ παρελθόν, εἶχε ξαναγυρίσει στὴν τρομερὴ ἐκείνη στιγμή, ἡ ὁποία ἔγινε ἀφορμὴ νὰ χάσῃ τὴ μνήμη της.

Ποιὸ θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀντιδράσεως; Θὰ ἦταν τάχα καλὸ ἢ κακό; Ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν ἐπρόφταινα νὰ τὸ συλλογιστῶ. Ἡ Παυλίνα ἀπασχολοῦσε ὅλες μου τὶς φροντίδες.

Τὴν εἶχα ἀκουμπήσει ἀπάνω σ' ἕνα μικρὸ καναπέ, ὅπου προσπαθοῦσα νὰ τὴν συγκρατῶ καὶ νὰ τὴν καθησυχάζω, νὰ καταπνίγω τὶς διαπραστικὲς κραυγές της οἱ ὁποῖες θὰ μποροῦσαν νὰ τρομάξουν τοὺς γείτονες.

Καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἀμυνόταν ἐναντίον μου, προσπαθοῦσε νὰ μὲ ἀπωθήσῃ καὶ νὰ σηκωθῆ, μὰ ὅλως καὶ τὴν τραγικὴ ἐκείνη νύχτα, τὴν συγκρατοῦσε ἀπάνω στὸ καναπὲ ἕνα δυνατὸ χέρι. Κατὰ πᾶσα πιθανότητα, ὁ καναπὲς ἦταν ὁ ἴδιος. Ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος ἦταν ὅτι τὰ χέρια ποὺ τὴ συγκρατοῦσαν τώρα ἤτανε χέρια φιλικά.

Μέσα ἀπὸ τὶς κραυγές της, ξεχώρισα αὐτὲς τὶς λέξεις:

— Ἀντονύ! Ἀντονύ μου! ἐσὺ ὁ τόσο καλός, ὁ τόσο ὡραῖος, ὁ τόσο τρυφερὸς γιὰ τὴν Παυλίνα σου, ἐσὲ ποὺ ἀγαπῶ, φτωχέ μου ἀγαπημένε, δυστυχισμένε μου Ἀντονύ;

Γιὰ ποιὸν Ἀντονὺ μιλοῦσε τάχα; Ποιὸς μποροῦσε νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐφώναζε ἔτσι;

Κ' ἡ κραυγές της ἐξακολουθοῦσαν:

— Χάρη! Εὐσπλαχνιστῆτε τον! Μὴν τὸν σκοτώνετε!... Ὦ! Μακάρι! μὴν τὸν σκοτώνεις! Ἄθλιε!... Θεῖε μου, ἐσὺ δὲν τὸν ὑπερασπιζεσαι;... Τρεῖς ἐναντίον ἑνός!... Οἱ ἄτιμοι!... Ὦ! τὸ μαχαῖρι βυθίστηκε μέσα στὴν καρδιά του... Αἷμα! Αἷμα! Μακάρι! Δαίμονα! Καταραμένε! Βοήθεια! Βοήθεια! Πιάστε τοὺς δολοφόνους!

Δὲν ἔπαψε τὶς κραυγὲς παρὰ ἀφοῦ, ἐντελῶς ἐξαντλημένη πιὰ ἐλιποθύμησε. Ἐπωφελήθηκα τῆς λιποθυμίας της αὐτῆς γιὰ νὰ τὴν πάρω ὅσο μποροῦσα πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὸν τόπο αὐτὸ τῆς φρίκης.

Ἡ ὥρα δὲν ἦταν ἀκόμα καὶ πολὺ προχωρημένη καὶ μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς διαβάτη, ἐφώναξα ἕνα ἀμάξι. Σὲ λίγην ὥρα, ἀπέθετα τὴ Παυλίνα στὸ κρεββάτι της ὅμοια μὲ νεκρή.

(Ἀκολουθεῖ)